

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 13 marca 2014 r.
(OR. en)**

7699/14

LIMITE

**CO EUR-PREP 9
POLGEN 39
ENV 272
ENER 117
MI 273
RECH 125
COMPET 176
IND 102
ECOFIN 252
SOC 197
EDUC 96
TELECOM 83
JAI 162**

NOTA

Od: Prezydencja
Do: Rada

Dotyczy: Realizacja europejskiego semestru
– Sprawozdanie podsumowujące

Delegacje otrzymują w załączeniu sprawozdanie podsumowujące przygotowane przez prezydencję; przedstawia ono dyskusje i główne postulaty polityczne Rady obradującej w różnych składach, dotyczące europejskiego semestru 2014.

SPRAWOZDANIE PODSUMOWUJĄCE PREZYDENCJI

Wprowadzenie

Niniejsze sprawozdanie zawiera podsumowanie wyników dyskusji, które przeprowadziła Rada, oraz wniosków, jakie wyciągnęła; te dyskusje i wnioski odnosiły się do przygotowanego przez Komisję pakietu dotyczącego rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r. oraz realizacji uzgodnionych reform na szczeblu krajowym. W sprawozdaniu nawiązano także do rezultatów posiedzeń dwustronnych, na których w październiku i listopadzie 2013 r. oraz w lutym 2014 r. spotkali się przedstawiciele Komisji i państw członkowskich w celu dokonania przeglądu postępów w realizacji zaleceń dla poszczególnych krajów.

W porównaniu z pierwszymi latami widać, że główny punkt zainteresowania europejskiego semestru wyraźnie przesuwają się w kierunku realizacji zaleceń dotyczących polityki zarówno na szczeblu UE, jak i – co bardziej istotne – na szczeblu krajowym. Pięć priorytetów rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 rok pozostaje niezmiennych w stosunku do priorytetów uzgodnionych na okres 2012–2013, co zapewnia państwom członkowskim i Unii potrzebną stabilność w kontekście doradztwa w zakresie polityki oraz pozostałych wyzwań. Jest to tym bardziej istotne, wzięwszy pod uwagę fakt, że w wielu zaleceniach dla poszczególnych krajów wzywa się do reform, których opracowanie i wdrożenie może zająć kilka lat, podobnie jak i dostrzeżenie skutków tych reform. Trzeba uznać perspektywę długofalową, lecz jednocześnie państwa członkowskie nie mogą zboczyć z drogi: tempo reform musi zostać utrzymane, a ich wyniki muszą być monitorowane, a w razie konieczności trzeba podjąć odpowiednie działania.

W odniesieniu do semestru 2014 Rada Europejska po raz pierwszy zatwierdziła priorytety rocznej analizy wzrostu gospodarczego i zaakcentowała kluczowe obszary polityki już na posiedzeniu w grudniu 2013 r., kładąc szczególny nacisk na polityki niezbędne, by wspierać tworzenie miejsc pracy i zwalczać bezrobocie. Ramy określone przez Radę Europejską w grudniu 2013 r. ukierunkowały późniejsze dyskusje Rady na temat rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r.

Pakiet dotyczący rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r. zawiera, po raz pierwszy, tematyczną analizę postępów w kluczowych obszarach objętych zaleceniami dla poszczególnych krajów, a także ocenę poszczególnych krajów; analiza ta obejmuje trzyletnie doświadczenie w dziedzinie europejskiego semestru. Analiza ta, podobnie jak i dwustronne spotkania, które odbyły się w kontekście semestru 2014, potwierdza, że europejski semestr zaczyna przynosić wyniki, wskazując jednak przy tym na istniejące jeszcze niedociągnięcia. Analiza poszczególnych krajów zostanie sfinalizowana na kolejnym etapie europejskiego semestru, w szczególności za pomocą dokumentów roboczych służb Komisji, które to dokumenty stanowią podstawę zaleceń dla poszczególnych krajów na 2014 r., i w drodze wielostronnego nadzoru prowadzonego przez komitety zaangażowane w realizację semestru.

- Jeżeli chodzi o *zróżnicowaną konsolidację budżetową sprzyjającą wzrostowi*, poczyniono znaczne postępy w zakresie konsolidacji w całej Europie, jednak skład tej konsolidacji nie zawsze miał charakter pro wzrostowy. Ogólne obciążenie podatkowe zwiększyło się w wielu państwach członkowskich. Zmniejszanie obciążeń podatkowych związanych z pracą i ich przesuwanie w kierunku takich podstaw opodatkowania, jak środowisko czy własność/nieruchomości odbywa się w większości przypadków powoli i powinno zostać zintensyfikowane. Realizowane są reformy emerytalne – w tym powiązanie wieku emerytalnego ze średnim trwaniem życia, jednak ich tempo bądź zakres nie zawsze jeszcze są w pełni wystarczające, by zapewnić długoterminową stabilność. Reformy opieki zdrowotnej i opieki długoterminowej zyskują na znaczeniu w ramach semestru, a działania ich dotyczące powinny być bardziej energiczne na szczeblu krajowym.
- Chociaż w zakresie *przywrócenia normalnego kredytowania gospodarki* poczyniono postępy, które należy kontynuować, również na szczeblu unijnym, dostęp MŚP do finansowania wciąż jest jedną z najważniejszych przeszkód dla wzrostu gospodarczego w wielu częściach Europy. Zasięg i skuteczność krajowych programów wsparcia na rzecz MŚP muszą być uważnie monitorowane i zwiększane. W niektórych państwach członkowskich rynek mieszkaniowy wymaga stałej uwagi, aby zapobiec nadmiernemu zadłużaniu gospodarstw domowych.
- Co do priorytetu w zakresie *wspierania wzrostu gospodarczego i konkurencyjności*, w wielu państwach członkowskich możliwości działania są wciąż znaczące. Niezbędne reformy obejmują szeroką gamę tematów, w szczególności liberalizację usług i zawodów regulowanych, a także poprawę konkurencyjności w sektorach sieciowych. Systemy badań naukowych i innowacji także są reformowane z myślą o poprawie skuteczności, jednak kilka państw członkowskich ograniczyło budżety przeznaczone na te systemy, tym samym zmniejszając możliwości spełnienia warunków wstępnych długoterminowego wzrostu gospodarczego. Powiększa się luka innowacyjna. W sektorze energii utrzymują się poważne problemy związane z tym, że pewne państwa członkowskie nie podejmują wystarczających działań, choćby w celu transpozycji uzgodnionego prawodawstwa UE, a także z tym, że potrzeby infrastrukturalne Europy nie są spełnione.

- W większości państw członkowskich prowadzone są istotne reformy rynku pracy, jednak ich rezultaty nie są jak dotąd wystarczające, by możliwe było *zwalczenie bezrobocia i społecznych skutków kryzysu*, między innymi dlatego, że takie reformy powinny iść w parze z reformami na rynku produktów i usług lub powinny sprzyjać tworzeniu miejsc pracy. W ramach aktywnych polityk rynku pracy trzeba podjąć intensywniejsze działania, by w trwały sposób poprawić szanse na zatrudnienie słabszych grup społecznych. W obecnej sytuacji gospodarczej należy zagwarantować, by bieżące reformy pomocy społecznej nie przyczyniały się do zwiększenia ubóstwa. Trzeba przyspieszyć realizację reform w zakresie kształcenia i szkolenia, aby zaspokoić potrzeby rynku pracy, w szczególności poprzez unowocześnienie szkoleń zawodowych.
- W wielu państwach członkowskich wciąż wyzwaniem jest *modernizacja administracji publicznej*. Wymaga to zwiększenia wydajności usług i ich efektywności kosztowej, poprawy zdolności analitycznych służących opracowaniu i wdrażaniu reform strukturalnych oraz zwiększenia zdolności absorpcji funduszy strukturalnych UE. Należy kontynuować reformy samorządowe w celu zapewnienia świadczenia usług lokalnych i zarządzania ich kosztami. Bardziej intensywne działania są również niezbędne w celu zaradzenia problemowi biurokracji i niedoskonałości otoczenia biznesowego, w tym słabościom związanym z systemem wymiaru sprawiedliwości.

Kontynuowane są działania mające zapewnić legitymację demokratyczną europejskiego semestru i objęcie nim wszystkich zainteresowanych stron zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym. Należy nasilić na szczeblu unijnym dialog z partnerami społecznymi dotyczący kwestii związanych z semestrem. W październiku 2013 r. europejscy partnerzy społeczni przyjęli deklarację w sprawie udziału partnerów społecznych w europejskim zarządzaniu gospodarczym. Dialog pomiędzy partnerami społecznymi a komitetami przygotowawczymi w Radzie zostanie zintensyfikowany, a europejski semestr będzie najważniejszym punktem trójstronnego szczytu społecznego w marcu 2014 r. Parlament Europejski aktywnie uczestniczył w europejskim semestrze 2014, m.in. przyjmując w dniu 25 lutego 2014 r. trzy rezolucje: „Europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: roczna analiza wzrostu gospodarczego 2014” (2013/2157(INI)), „Europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej: aspekty społeczne i dotyczące zatrudnienia w rocznej analizie wzrostu gospodarczego 2014” (2013/2158(INI)) oraz „Zarządzanie jednolitym rynkiem w ramach semestru europejskiego 2014” (2013/2194(INI)). Prezydencja Rady omawiała przebieg semestru z Parlamentem Europejskim – co również ułatwiło międzyparlamentarny dialog na temat europejskiego semestru – organizując w styczniu 2014 r. tydzień parlamentarny i międzyparlamentarną konferencję na temat zarządzania gospodarczego UE.

Sprawy gospodarcze i finansowe

Rada ECOFIN omówiła roczną analizę wzrostu gospodarczego na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2013 r.; następnie przyjęte zostały konkluzje Rady w sprawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r., w których przedstawiono wytyczne dotyczące realizacji uzgodnionych na grudniowym posiedzeniu Rady Europejskiej priorytetów w zakresie kwestii makroekonomicznych i budżetowych (dok. 6145/14).

W konkluzjach uznano poczynione postępy, jednakże podkreślono również konieczność dalszej realizacji uzgodnionych polityk na szczeblu UE oraz krajowych zobowiązań określonych w krajowych programach reform i w zaleceniach dla poszczególnych krajów. Z aprobatą odniesiono się w nich także do ciągłości polityki widocznej w zaleceniach rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r.

Jeśli chodzi o konsolidację budżetową, w konkluzjach położono nacisk na kontynuowanie przez wszystkie państwa członkowskie uzgodnionej strategii pro wzrostowej i zróżnicowanej konsolidacji budżetowej zgodnie z paktem stabilności i wzrostu. Skuteczne krajowe ramy zarządzania są niezbędne w celu wzmocnienia zaufania do tej polityki. Przy kontynuowaniu korekty budżetowej państwa członkowskie powinny zwracać większą uwagę na jakość i strukturę tej korekty, a także na wpływ, jaki polityka budżetowa wywiera na wzrost gospodarczy. Wymaga to m.in. zmniejszania obciążeń podatkowych związanych z pracą; lepszych i efektywniejszych wydatków publicznych oraz modernizacji administracji publicznych. Wymaga to również priorytetowego traktowania wydatków publicznych, które mają na celu zwiększenie potencjału wzrostu gospodarczego.

W odniesieniu do kredytowania gospodarki Rada ECOFIN podkreśliła potrzebę ukończenia naprawy bilansów w sektorze bankowym w celu zapewnienia, by sektor ten prawidłowo funkcjonował w zakresie finansowania działalności produkcyjnej. Zaakcentowała ustanowienie kompletnej unii bankowej, wraz z dalszymi reformami sektora finansowego. Zaapelowała również o priorytetowe traktowanie kwestii opracowania alternatywnych względem banków źródeł finansowania; zalecenia, które w tej sprawie przedstawiono, powinny być podstawą dalszej refleksji i działań. Odnotowała podejmowane działania służące ułatwieniu dostępu MŚP do finansowania i wezwała do dalszego monitorowania poziomów zadłużenia sektora prywatnego i powiązanych ryzyk finansowych.

Rada ECOFIN szczegółowo omówiła także reformy strukturalne mające wspierać wzrost gospodarczy, konkurencyjność i zatrudnienie. Położyła nacisk na lepiej skoordynowane podejście do reform na szczeblu państw członkowskich i UE. Zaakcentowała również m.in. reformy sprzyjające konkurencyjności i konkurencji na rynku produktów i rynku usług, uproszczenie otoczenia biznesowego, ramowe warunki na rzecz długoterminowego wzrostu gospodarczego, reformy służące bardziej elastycznemu ustalaniu wynagrodzeń, a także bardziej dynamicznym rynkom pracy sprzyjającym włączeniu społecznemu. Zaapelowała do krajów z deficytem obrotów bieżących i krajów charakteryzujących się wysokim zadłużeniem zewnętrznym o kontynuowanie działań na rzecz poprawy konkurencyjności i obniżenia deficytów obrotów bieżących. Reformy strukturalne w krajach z nadwyżką na rachunku obrotów bieżących także przyczyniłyby się do przywrócenia równowagi w strefie euro.

W dniu 10 grudnia 2013 r. Rada ECOFIN omówiła także sprawozdanie za rok 2014 przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania, a w dniu 18 lutego 2014 r. przyjęła stosowne konkluzje (dok. 6146/14). W konkluzjach tych z aprobatą przyjęto postępy poczynione przez państwa członkowskie w zakresie wyeliminowania zakłóceń równowagi zewnętrznej i wewnętrznej, uznano jednak przy tym, że utrzymują się istotne wyzwania, w tym wysokie zadłużenie publiczne i prywatne, a także wysokie poziomy zadłużenia zewnętrznego oraz niewystarczająca konkurencyjność cenowa i pozacenowa. Jednocześnie nadwyżki na rachunku obrotów bieżących w niektórych państwach członkowskich wymagają dokładniejszej analizy. Kolejne kroki w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej powinny skoncentrować się na najważniejszych wyzwaniach, przy jednoczesnym rozróżnieniu wyzwań stojących przed poszczególnymi państwami członkowskimi z punktu widzenia różnych rodzajów ryzyka i pilności tych wyzwań. Komisja powinna również zwrócić szczególną uwagę na możliwe skutki uboczne związane z zakłóceniami równowagi.

W konkluzjach tych Rada ECOFIN przyjęła do wiadomości decyzję Komisji o włączeniu pomocniczych wskaźników społecznych do sprawozdania przedkładanego w ramach mechanizmu ostrzegania i o ujęciu w szczegółowych ocenach sytuacji analizy aspektów zatrudnieniowych i społecznych. Rada ECOFIN podkreśliła, że celem stosowania pomocniczych wskaźników społecznych będzie wyłącznie umożliwienie lepszego zrozumienia rozwoju sytuacji społecznej i że należy przy tym utrzymać charakter procedury, a jednocześnie zachować przejrzystość i spójność. Wezwała do dalszych technicznych dyskusji z państwami członkowskimi na ten temat.

Zatrudnienie, polityka społeczna, zdrowie i ochrona konsumentów

W ramach europejskiego semestru 2014 Rada (EPSCO – w dniach 9 grudnia 2013 r. i 10 marca 2014 r.) przeprowadziła wyczerpującą debatę polityczną poświęconą priorytetowym działaniom w dziedzinie polityki zatrudnienia i polityki społecznej. W wystąpieniach ministrów widoczny był pewien optymizm co do pierwszych oznak ożywienia gospodarczego, podkreślali oni jednak, że na rynkach pracy nie nastąpił jeszcze punkt zwrotny. Należy się zająć społecznymi skutkami kryzysu w UE, stosując spójny zestaw środków politycznych z zakresu polityki gospodarczej, polityki zatrudnienia i polityki społecznej umożliwiającą pozytywne synergie między tymi politykami. Na szczeblu Rady i z praktycznego punktu widzenia, lepsze rezultaty w zakresie opracowywania polityk można by osiągnąć w szczególności dzięki intensywniejszej współpracy między dwoma składami Rady: EPSCO i ECOFIN.

Ministrowie zgodzili się, że istotne znaczenie ma tworzenie stałych miejsc pracy oraz że potrzebne jest odpowiednie otoczenie makroekonomiczne, by zapewnić warunki trwałego wzrostu gospodarczego, który jest wciąż zbyt niski, by możliwe było skuteczne przywrócenie poziomów zatrudnienia. Zwrócili uwagę na potrzebę zintegrowanego podejścia, które zapewniłoby spójność polityk, z jednoczesnym uwzględnieniem społecznych skutków reform. Podkreślono, że po tym jak ustabilizowane zostały rynki finansowe i poziomy zadłużenia, należy teraz ukierunkować wysiłki na zajęcie się problemami i nierównościami o charakterze społecznym. Konsolidacji budżetowej i zapewnianiu konkurencyjności powinno towarzyszyć inwestowanie w kapitał ludzki i aktywa gospodarcze, które będą sprzyjać długoterminowemu wzrostowi gospodarczemu, przy zagwarantowaniu odpowiedniej ochrony socjalnej. Ministrowie podkreślili, że konieczne jest aktywizowanie wszystkich sektorów gospodarki, a niektórzy z nich powtórzyli w szczególności, że aby możliwe było stworzenie większej liczby miejsc pracy, Europie potrzebna jest strategia reindustrializacji.

Szczególną uwagę zwrócono na rozwiązanie problemów słabszych grup społecznych, ze specjalnym uwzględnieniem ludzi młodych, kobiet, starszych pracowników i osób długotrwale bezrobotnych. Jeśli chodzi o młodzież, ministrowie zauważyli, że potrzebne jest zintegrowane podejście, w tym – jako pierwszy krok – gwarancja dla młodzieży, co stanowi już istotne osiągnięcie. Należy w znaczny sposób poprawić sytuację kobiet na rynku pracy, tak by osiągnąć cel dotyczący zatrudnienia i w pełni wykorzystać potencjał Europy w zakresie wzrostu gospodarczego. Kilku ministrów przywołało w szczególności potrzebę zapewnienia lepszych warunków pozwalających na godzenie życia rodzinnego z zawodowym. Zaapelowano o skuteczne wykorzystanie finansowania unijnego do celów działań wdrażających.

Kilku ministrów przyznało, że mimo wysokiej liczby osób bezrobotnych, występuje problem niedopasowania umiejętności. Modernizacja systemów kształcenia i szkolenia jest niezbędna, by przygotować się na przyszłe zapotrzebowanie rynków pracy i zagwarantować łatwiejsze wchodzenie na rynek pracy po ukończeniu szkoły. Krajowe systemy kształcenia i szkolenia, we współpracy z odpowiednimi podmiotami z rynków pracy, powinny wyposażać we właściwe umiejętności w oparciu o rzetelne prognozowanie zapotrzebowania na umiejętności. W warunkach, w których struktury gospodarcze uległy znacznej zmianie, a niektóre sektory upadły, istotne znaczenie mają uczenie się przez całe życie i proces przekwalifikowywania, w tym środki dostosowane do indywidualnych potrzeb. Aby zwiększać szanse na zatrudnienie, szczególnie istotne jest inwestowanie w kapitał ludzi w sektorach o większym potencjale tworzenia miejsc pracy (sektorze technologii informacyjno-komunikacyjnych, zielonej gospodarki, opieki zdrowotnej, itd.).

W kontekście rozszerzonego zarządzania gospodarczego istotne miejsce zajmować musi wymiar społeczny. Akceptacja dla UE i jej polityk zależy od tego, w jaki sposób obywatele postrzegają wdrażane środki i czy uznają je za sprawiedliwe i zrównoważone. Pierwszym pozytywnym krokiem jest niedawno przyjęta tablica wskaźników dotyczących zatrudnienia i wskaźników społecznych, ujęta we wspólnym sprawozdaniu o zatrudnieniu, wymagająca dalszego dopracowania. Zwrócono także uwagę na angażowanie partnerów społecznych w cykl europejskiego semestru, a także na wkład organów regionalnych i lokalnych w proces reform.

Delegacje w dużym stopniu zgodziły się co do tego, że należy usprawnić funkcjonowanie rynków pracy, kontynuować i przyspieszać reformy strukturalne oraz zapewnić konkretne zachęty i ukierunkowane środki, przy czym każde państwo członkowskie musi znaleźć odpowiedni dla siebie zestaw środków politycznych. Ministrowie podkreślili ponadto, że konieczne jest zwiększenie skuteczności publicznych służb zatrudnienia oraz dalsze umacnianie aktywnych polityk rynku pracy. Należy uznać potencjał mobilności, przyznając jednak, że wiążą się z nim pewne ograniczenia i ryzyko wzrostu pracy nierejestrowanej.

Jeśli chodzi o sam proces związany z semestrem, ministrowie zaapelowali o większą współodpowiedzialność i powtórzyli, że potrzebne są bardziej realistyczne terminy na ocenę skierowanych do danego kraju zaleceń. Niektórzy ministrowie zwrócili uwagę na pozytywne skutki semestru w zakresie tworzenia pozytywnego impulsu oraz zapewnienia akceptacji dla reform.

W ramach tej debaty Rada EPSCO przyjęła wspólne sprawozdanie o zatrudnieniu na 2014 r. (dok. 7476/14) oraz konkluzje Rady na podstawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego (dok. 7477/14), przedstawiając wskazówki polityczne dotyczące polityki zatrudnienia i polityki społecznej w 2014 r. Osiągnęła także podejście ogólne co do wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia na rok 2014 (dok. 6612/14).

Ponadto w nawiązaniu do komunikatu Komisji dotyczącego *podsumowania strategii „Europa 2020”* Rada przeprowadziła wymianę poglądów na temat zbliżającego się przeglądu śródkresowego strategii „Europa 2020”. Niektóre aspekty tej strategii, w związku z tym, że stanowią nadrzędne ramy europejskiego semestru, są z semestrem ściśle powiązane.

Wstępnie wyrażone opinie wskazują na to, że należy nadal koncentrować się na celach strategii „Europa 2020”. Okazało się jednak, że cele dotyczące zatrudnienia i ograniczenia ubóstwa będą najtrudniejsze do osiągnięcia. W 2010 r., gdy określano cele, kryzys dotknął już większość państw członkowskich, lecz nie przewidziano jego rozmiarów i czasu trwania.

Przegląd strategii musi mieć charakter całościowy i kompleksowy oraz uwzględniać fakt, że społeczne i gospodarcze aspekty Unii są silnie ze sobą powiązane i że mają istotne znaczenie dla dalszego rozwoju UE. Niezwykle ważne jest, by reformy podejmowane w jednej dziedzinie nie powodowały negatywnych skutków w innej. Proces przeglądu będzie wymagał udziału wszystkich istotnych podmiotów, zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu krajowym. W szczególności w ramach planowanego przeglądu wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia należy się zająć problemem bezrobocia młodzieży.

Jednak aby zrealizować główny cel dotyczący zatrudnienia na szczeblu UE oraz cele krajowe w tym zakresie, konieczne jest zwrócenie uwagi na poziom zatrudnienia we wszystkich grupach (w tym na zatrudnienie kobiet, starszych pracowników, osób ze środowisk migracyjnych, długotrwale bezrobotnych, niepełnosprawnych). Priorytetowe grupy docelowe mogą być różne w różnych państwach członkowskich. Wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia powinny także nadal uwzględniać umiejętności i włączenie społeczne; w ramach semestru ciągle ważną rolę będą odgrywać wzajemne oceny i wzajemne uczenie się.

Konkurencyjność

W ramach europejskiego semestru i na podstawie rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r. Rada ds. Konkurencyjności przeprowadziła debatę orientacyjną: w dniach 2 grudnia 2013 r. i 20 lutego 2014 r. obradowano na temat rynku wewnętrznego i konkurencyjności przemysłu, a w dniu 21 lutego 2014 r. na temat badań naukowych.

Rynek wewnętrzny i przemysł

Ministrowie uznali potrzebę dalszego dążenia do integracji rynku wewnętrznego w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego i stworzenia nowych miejsc pracy. Reformy krajowe nadal zajmują wysokie miejsce w krajowych programach polityk. Ministrowie złożyli sprawozdania o obecnie prowadzonych reformach służących zwłaszcza zniesieniu istniejących barier oraz zwiększeniu elastyczności i konkurencyjności rynków produktów i usług. W tym kontekście wskazali na priorytetowe sektory usług, takie jak usługi związane z biznesem, handel, budownictwo i usługi świadczone w ramach wolnych zawodów oraz stwierdzili, że przejrzystość, wzajemna ocena i wymiana najlepszych praktyk to odpowiednie narzędzia do osiągnięcia tych celów i poprawy otoczenia biznesowego.

Kilka delegacji wskazało również, że należy promować dalsze prace zmierzające do zniesienia barier w swobodnym przepływie usług i towarów, aby zwiększyć konkurencyjność UE na arenie międzynarodowej. Niemal wszystkie państwa członkowskie zaakcentowały konieczność ambitnego wdrażania dyrektywy usługowej. Wiele z nich odniosło się do tego, jak ważne są umiejętności, a co za tym idzie do potrzeby zredukowania liczby zawodów regulowanych. Kilku ministrów wezwało Komisję do uszeregowania zaleceń dla poszczególnych krajów według ich znaczenia, z uwzględnieniem ich wpływu na gospodarkę; podkreślili także konieczność współpracy z Komisją, by w pełni czerpać korzyści gospodarcze z realizacji krajowych programów reform.

Ministrowie zaapelowali o ambitną politykę przemysłową, która byłaby uwzględniana we wszystkich innych politykach UE w celu uzyskania większej spójności i stworzenia równowagi między tymi politykami. Zamiast ustalać konkretną docelową wartość procentową dla udziału przemysłu w PKB, stwierdzono, że istotniejsze jest wprowadzenie właściwych warunków ramowych na rzecz wzrostu gospodarczego, co powinno się także przyczynić do wzrostu innych sektorów. Kilku ministrów podkreśliło również fakt, że potrzebne są testy konkurencyjności w odniesieniu do całego prawodawstwa UE; zaakcentowano też potrzebę regularnych ocen skutków dla wszystkich unijnych polityk mogących mieć wpływ na konkurencyjność przemysłu.

W szczególności politykę przemysłową należy postrzegać w ścisłym powiązaniu z sektorem usług. Badania naukowe i innowacje oraz łańcuch wartości aż po etap komercjalizacji powinny być lepiej dostosowane, by zwiększać konkurencyjność przemysłu, w tym poprzez nowe technologie i uproszczenie unijnych polityk wspierających badania naukowe i innowacje. Ponadto należy zintensyfikować prace nad innymi *dossier*, które mogą być bezpośrednio lub pośrednio korzystne dla konkurencyjności przemysłu; te *dossier* dotyczą takich tematów jak: unia bankowa, jednolity rynek cyfrowy w Europie oraz lepszy dostęp do finansowania, w tym innowacyjne mechanizmy finansowe i kapitał wysokiego ryzyka. Istotną rolę powinny też odgrywać: inteligentna specjalizacja, fundusze strukturalne i polityka spójności.

Ministrowie uzgodnili, jak ważne jest zajęcie się kwestiami związanymi z konkurencyjnością europejskiego przemysłu na świecie, a w szczególności stwierdzili, że trzeba uważnie przyjrzeć się naszym zewnętrznym konkurentom i dążyć do uzyskania ogólnych równych warunków działania w ramowych warunkach na rzecz konkurencyjności przemysłu. W tym kontekście kilku ministrów zaakcentowało rolę umów o wolnym handlu, które należy postrzegać raczej jako szansę, a nie zagrożenie dla przemysłu. W tym względzie niektórzy ministrowie odnieśli się również do modernizacji zasad pomocy państwa, które muszą nadążać za zmianami globalnymi i być w interesie konkurencyjności przemysłu.

W odniesieniu do związku konkurencyjności przemysłu z polityką w zakresie energii i klimatu, wielu ministrów zgodziło się co do tego, że unijne cele w zakresie energii i klimatu są – choć bardzo ambitne – co do zasady akceptowalne. Niemniej jednak, kilku z nich było zdania, że powinny one iść w parze z celami określonymi dla konkurencyjności przemysłu. Co więcej, powinny być one zgodne z celami postawionymi przed konkurującymi sektorami przemysłu poza UE, a w związku z tym najlepiej by było, gdyby były one określane globalnie, a nie jedynie na szczeblu UE. Ministrowie w szczególności uznali za ważne urzeczywistnienie wewnętrznego rynku energii przed końcem 2014 r. w celu zwiększenia konkurencji, co powinno obniżyć ceny energii dla przemysłu i doprowadzić do większej efektywności energetycznej, tym samym przyczyniając się do realizacji celów polityki środowiskowej. Ceny energii dla europejskich sektorów energochłonnych nie powinny być wyższe niż ceny dla konkurujących sektorów przemysłu poza UE.

Ministrowie raz jeszcze potwierdzili również, jak ważne dla przemysłu jest ograniczenie biurokracji i skoncentrowanie się na lepszym stanowieniu prawa oraz jak istotna jest potrzeba zajęcia się kwestią niedopasowania umiejętności, by zapewnić lepsze dopasowanie popytu i podaży na rynku pracy. Byłoby to korzystne zarówno dla zatrudnienia, jak i mobilności pracowników, a także dla wzrostu przemysłowego Europy.

Badania naukowe

Ministrowie uzgodnili, że inwestycje w badania naukowe i innowacje nadal są podstawą wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, również w oparciu o nadrzędny cel zakładający przeznaczanie 3% PKB na badania naukowe i innowacje oraz o potrzebę uwzględniania polityk w zakresie badań naukowych i innowacji w innych obszarach polityki i potrzebę dalszej owocnej wymiany. Należy maksymalnie wykorzystać nowe możliwości wspierania efektów synergii między programem „Horyzont 2020” a innymi unijnymi środkami finansowymi (np. europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi), a także uzgadnianie działań krajowych i unijnych, w celu uzyskania efektu mnożnikowego ogólnych inwestycji publicznych w badania naukowe i innowacje. Strategie inteligentnej specjalizacji postrzegane są jako szansa lepszego powiązania polityk w zakresie badań naukowych i innowacji na szczeblu krajowym i regionalnym.

Kilku ministrów położyło nacisk na potrzebę poprawienia warunków ramowych w celu stworzenia bardziej konkurencyjnego otoczenia dla badań naukowych i innowacji, zwłaszcza poprzez usunięcie istniejących barier administracyjnych, prawnych i fiskalnych, tak by umożliwić komercyjne wykorzystywanie wyników badań i otworzyć dostęp do rezultatów badań finansowanych ze środków publicznych. Trzeba promować dostęp do nowych możliwości finansowania, kapitału wysokiego ryzyka, pożyczek bankowych i ulg podatkowych na działania w zakresie badań naukowych i innowacji; wspierać należy również nowe środki służące finansowaniu MŚP.

Długoterminowe inwestycje publiczne w badania naukowe i innowacje powinny się skupiać na globalnych wyzwaniach o ogromnym potencjale dla polityk dotyczących popytu i dla zamówień publicznych, należy jednakże utrzymać również inwestycje w podstawowe badania naukowe.

Ministrowie uzgodnili, że partnerstwa i współpraca między sektorem publicznym a sektorem prywatnym, w tym udział instytucji badawczych i akademickich, mają zasadnicze znaczenie dla spełnienia bezpośrednich oczekiwań społecznych. Ponadto podkreślono potrzebę inwestowania w zasoby ludzkie, aby rozwijać siłę roboczą posiadającą umiejętności niezbędne z punktu widzenia gospodarki opartej na wiedzy (w tym potrzebę lepszego powiązania polityki w zakresie badań naukowych z polityką edukacyjną).

Dla wszystkich ministrów jednym z priorytetów pozostaje ukończenie tworzenia europejskiej przestrzeni badawczej, w szczególności jednolity rynek dla badaczy oraz uwzględnianie publicznych polityk w zakresie badań naukowych i innowacji w innych politykach sektorowych. To również wymaga przyjęcia środków na szczeblu krajowym, w szczególności tych promujących realizację reform strukturalnych europejskiej przestrzeni badawczej.

Telekomunikacja

Jeżeli chodzi o zakres kompetencji Rady ds. TTE/Telekomunikacja, w styczniu i lutym 2014 roku delegacje przeprowadziły pisemną i ustną wymianę poglądów na szczeblu ekspertów.

Delegacje zgadzają się co do tego, jaki potencjał ma gospodarka cyfrowa w zakresie wzrostu gospodarczego, zatrudnienia, konkurencyjności i innowacji, w szczególności dla MŚP oraz podmiotów rozpoczynających działalność gospodarczą. Szerokopasmowa infrastruktura o wysokiej przepustowości ma podstawowe znaczenie dla takich usług jak przetwarzanie w chmurze, e-zdrowie oraz administracja elektroniczna. Delegacje ogólnie zgadzają się z Komisją w kwestii wyzwań stojących przed gospodarką cyfrową. Stwierdzają, że w sektorze telekomunikacyjnym należy zająć się niespójnymi środkami zaradczymi, przeregulowaniem, przeszkodami w rozwoju nowych przedsiębiorstw ICT, potrzebą wyjścia naprzeciw obawom związanym z przejściem na usługi elektroniczne, a także brakiem interoperacyjności.

Jeżeli chodzi o środki w sektorze cyfrowym o największym potencjale wzrostu gospodarczego, delegacje w dużej mierze popierają większość priorytetów wskazanych przez Komisję, z zastrzeżeniem następujących uwag:

- regulować należy tylko w razie konieczności i w sposób proporcjonalny, a pierwszym krokiem jest właściwe i spójne stosowanie obowiązującego ustawodawstwa we wszystkich państwach członkowskich oraz przyjęcie i wdrożenie istniejących wniosków dotyczących między innymi identyfikacji elektronicznej, ochrony danych, bezpieczeństwa sieci;
- wyrażono rozbieżne opinie dotyczące wyznaczenia jednego podmiotu odpowiedzialnego za realizację strategii w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego i współpracy z innymi państwami członkowskimi;
- impuls do rozwijania szerokopasmowej infrastruktury powinien pochodzić przede wszystkim z rynku, na warunkach ułatwiających inwestycje; pewne zaangażowanie sektora publicznego może być konieczne, gdy infrastruktura udostępniona na warunkach komercyjnych nie obejmuje całej populacji. Wspierane są inicjatywy mające na celu zmniejszenie kosztów tworzenia infrastruktury. Należy wprowadzić środki po stronie popytu, które zwiększą wykorzystanie łączności o dużej przepustowości przez MŚP i społeczeństwo;

- dostępność częstotliwości jest warunkiem wstępnym usług komórkowych, ale wymogi w zakresie częstotliwości różnią się w poszczególnych państwach członkowskich, więc nie wszystkie mogą być w stanie udostępnić w perspektywie średniookresowej częstotliwość 1200 MHz. Inne technologie mogą być wykorzystywane w bezprzewodowych łączach szerokopasmowych; lepiej wykorzystywać można także dostępne, przyznane pasma;
- większość delegacji sceptycznie odniosła się do potrzeby uaktualnienia ram regulacyjnych łączności elektronicznej, w tym w odniesieniu do wniosku dotyczącego jednolitego rynku telekomunikacyjnego, z uwagi na obecną znaczną harmonizację i duży stopień uregulowania. Pomocne byłoby lepsze wykorzystanie obowiązujących przepisów oraz wzmocnienie krajowych organów regulacyjnych. Ponadto konkurencja, jaką stanowią pozaunijni operatorzy OTT, wymaga faktycznie równych warunków działania w sektorze ICT.

Podkreślono znaczenie następujących priorytetów, jako części integracyjnego podejścia do gospodarki cyfrowej:

- należy przyspieszyć i rozszerzyć realizację europejskiej strategii dotyczącej chmur obliczeniowych. Należy w pełni wykorzystać w sektorze publicznym i w przemyśle europejskim potencjał otwartych danych, przetwarzania danych i chmur obliczeniowych. Należy zachęcać do przyjmowania norm w zakresie chmur i otwartych danych, tak aby zapewnić interoperacyjność, możliwość przenoszenia danych i ich dostępność;
- należy wzmacniać zaufanie w środowisku internetowym poprzez wiarygodne i kompatybilne usługi identyfikacji elektronicznej oraz odporność infrastruktury telekomunikacyjnej;
- należy rozwijać wspólne podejście w zakresie ochrony danych i poufności komunikacji;
- należy ułatwiać wymianę doświadczeń i współpracę między administracjami, a także z sektorem prywatnym, aby zapewniać skuteczne rozwiązania w zakresie administracji elektronicznej;
- należy propagować e-handel na wszystkich etapach łańcucha dostaw; wymaga to prostych, tanich i bezpiecznych mechanizmów płatności *online* oraz usunięcia różnych barier;
- należy ułatwiać równe traktowanie produktów i usług materialnych i cyfrowych, niezależnie od tego, na jakich urządzeniach są wykorzystywane;
- należy ułatwiać rozwijanie usług telewizyjnych w internecie;

- należy ułatwiać dostęp do treści poprzez upraszczanie/harmonizowanie zasad licencjonowania, przy jednoczesnym usprawnianiu ochrony praw własności intelektualnej;
- należy rozpocząć prace nad jednolitą, hurtową stawką za zakończenie połączenia w sieci komórkowej oraz uprościć zmiany operatora;
- należy zachęcić do przeprowadzania reform, by zapewnić odpowiednie polityki podatkowe, w szczególności w zakresie VAT, na rynkach cyfrowych;
- należy propagować naukę indywidualną, dzięki ICT wspierającym systemy uczenia się przez całe życie oraz dzięki ułatwianiu wykorzystywania ICT poprzez inwestowanie we wszystkie szczeble umiejętności ICT;
- należy zachęcać sektor badań i rozwoju do tworzenia nowych i innowacyjnych technologii ICT, na przykład w obszarach takich jak internet przyszłości oraz rozwijanie interakcji człowiek–maszyna;
- należy w odpowiedni sposób uwzględniać zewnętrzny wymiar rynku cyfrowego, także podczas przygotowywania prawodawstwa UE, oraz wspierać zarządzanie internetem oparte na modelu zakładającym występowanie wielu podmiotów;
- należy przeprowadzić ambitny przegląd agendy cyfrowej, by propagować dygitalizację oraz ICT, a także poprawiać warunki ramowe sektora ICT i MŚP, przy jednoczesnym dalszym umożliwianiu powszechnej dostępności szerokopasmowego internetu o wysokiej przepustowości.

Energia

Jeżeli chodzi o zakres kompetencji Rady ds. TTE/Energia, w styczniu i lutym 2014 roku delegacje dokonały pisemnej i ustnej wymiany poglądów na szczeblu ekspertów.

W przypadku osiągnięcia celów strategii „Europa 2020” dotyczących energii głównymi przeszkodami we właściwym funkcjonowaniu wewnętrznego rynku energii są: nieodpowiednia istniejąca infrastruktura energetyczna i opłaty transgraniczne, uniemożliwiające swobodny przepływ energii w Europie oraz do państw trzecich i z tych państw. Przeszkody te zmniejszają konkurencyjność Europy i zwiększają ceny energii. Podstawowe znaczenie ma zatem stworzenie odpowiednich zachęt do długoterminowych inwestycji w nową i inteligentną infrastrukturę energetyczną, także aby zapewnić infrastrukturę odpowiedniej generacji, oraz starać się w pełni zrealizować projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania. Konieczna będzie ścisła współpraca ponadgraniczna, zarówno w ramach UE, jak i z państwami trzecimi, by stworzyć na rynku energii równe warunki działania.

Ponadto niektóre delegacje podkreśliły znaczenie dalszego dywersyfikowania podaży energii w Europie, w szczególności w przypadku gazu ziemnego, oraz znaczenie rozwijania lokalnych źródeł energii, w tym bezpiecznych i zrównoważonych niskoemisyjnych źródeł energii, aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw, zmniejszyć zewnętrzną zależność energetyczną UE i stymulować wzrost gospodarczy. Delegacje podkreśliły również, że skuteczne i spójne wdrożenie trzeciego pakietu energetycznego ma kluczowe znaczenie dla urzeczywistnienia do 2014 roku rynku wewnętrznego energii oraz dla zakończenia do 2015 roku izolacji państw członkowskich od europejskich sieci gazowych i elektrycznych. Wskazano również na znaczenie przyspieszenia przyjmowania i wdrażania kodeksów sieci gazowo-elektrycznej bez powodowania nieuzasadnionych kosztów.

W ramach wspierania przechodzenia do bardziej konkurencyjnej gospodarki niskoemisyjnej delegacje przypomniały o ciągłej potrzebie propagowania – w sposób racjonalny pod względem kosztów – efektywności energetycznej, energii odnawialnej oraz innych bezpiecznych i zrównoważonych niskoemisyjnych źródeł energii, aby osiągnąć unijne cele w zakresie energii i środowiska. Stworzy to także zachęty dla zrównoważonego wzrostu, innowacji i długoterminowych inwestycji europejskiego przemysłu. Jeżeli chodzi o efektywność energetyczną, niektóre delegacje odniosły się do ograniczonego i kosztownego dostępu do finansowania oraz wezwały do stworzenia odpowiedniejszych warunków ramowych, by ułatwić inwestowanie przemysłowi i gospodarstwom domowym. Ważne jest również terminowe i ambitne wdrożenie dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej. Jeżeli chodzi o energię odnawialną, niektóre delegacje wskazały, że wspieranie takiej energii powinno być bardziej efektywne kosztowo i rynkowe. Istnieje potrzeba ponownego przeanalizowania krajowych programów wsparcia energii odnawialnej oraz działania na rzecz większej harmonizacji na szczeblu europejskim, dzięki wykorzystaniu odpowiednich wytycznych Komisji.

Stabilność cen energii i przystępność cenową energii uznano za elementy podstawowe. Niektóre delegacje wezwały do stopniowego znoszenia regulowanych cen energii, aby ułatwić właściwe funkcjonowanie rynku energii. Wskazano jednak również, że podczas ustalania cen energii należy odpowiednio uwzględniać warunki krajowe. Ponadto, by uniknąć środków, które zakłócałyby funkcjonowanie rynku oraz by ułatwić inwestowanie w zakresie energii i środowiska, niektóre delegacje stwierdziły, że należy ponownie przeanalizować zasady interwencji państwa oraz że należy uwzględnić wytyczne Komisji.

Innymi środkami które mogą w istotny sposób przyczynić się do wzrostu gospodarczego i konkurencyjności są zwiększanie roli konsumentów i poprawa ich praw, w tym w zakresie dostępu do przejrzystych informacji, wyboru dostawcy i ochrony konsumentów podatnych na zagrożenia, wsparcia bezpiecznych i zrównoważonych technologii niskoemisyjnych i wytwarzania energii oraz ciągle wysiłki na rzecz związanej z energią działalności badawczej, rozwojowej i innowacyjnej. Niektóre delegacje wskazały również na ciągłą potrzebę mechanizmów mocy wytwórczych, aby zapewniać infrastrukturę odpowiedniej generacji oraz bezpieczeństwo dostaw. Mechanizmy takie powinny być przygotowane i wdrożone w sposób, który wyeliminuje lub zminimalizuje jakiegokolwiek ewentualne negatywne skutki dla funkcjonowania rynku energii. W tym kontekście należy uwzględnić odpowiednie wytyczne Komisji.

Priorytety w zakresie energii są bardziej szczegółowo przedstawione w konkluzjach Rady z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie rynku wewnętrznego (dok. 9809/13) i sprawozdaniu Komisji z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie ukończenia tworzenia rynku wewnętrznego (dok. 17755/13).

Środowisko

3 marca 2014 r. Rada ds. Środowiska przeprowadziła wymianę poglądów na temat ekologizacji europejskiego semestru. Wystąpienia i pisemne uwagi skoncentrowano na środkach i metodach usprawniania osiągnięcia przedstawionych w strategii „Europa 2020” celów w zakresie zielonej gospodarki i niskiej emisji w kontekście rocznej analizy wzrostu gospodarczego z 2014 roku i nowej rundy europejskiego semestru. Główne przeszkody w osiągnięciu tych celów są powiązane, jak w 2013 roku, z kryzysem ekonomicznym i obejmują podstawowe trudności z gromadzeniem kapitału na innowacyjne inwestycje.

Środki, które – jak ustalono na szczeblu krajowym – mogą w największym stopniu przyczynić się do zrównoważonego wzrostu i tworzenia miejsc pracy, i które można by włączyć – w stosownych przypadkach – do krajowych programów reform na 2014 rok obejmują:

- wspieranie innowacji i inwestycji w zrównoważone technologie, w tym udostępnianie MŚP usług konsultingowych oraz prowadzenie szkoleń i zapewnianie dostępu do kapitału, co ma umożliwić korzystanie ze środków w zakresie ekoinnowacji;

- zachęcanie do recyklingu materiałów, zapobieganie powstawaniu odpadów, oszczędność wody i energii w budynkach i w przypadku urządzeń gospodarstwa domowego, a także inne zasobooszczędne środki w gospodarstwach domowych, przemyśle i w sektorze publicznym (zielone zamówienia publiczne);
- nakładanie opłat w przypadku zanieczyszczanie środowiska i stosowania nieodnawialnych źródeł energii poprzez polityki budżetowe i system podatkowy, stopniowe znoszenie dotacji, które mają szkodliwy wpływ na środowisko.

Ministrowie ds. środowiska odgrywają znaczną rolę w przygotowywaniu krajowych programów reform, by zapewnić pełne wykorzystanie możliwości, jakie dla wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy stanowią działania na rzecz niskiej emisji i efektywnego korzystania z zasobów. W tym kontekście pomocnym narzędziem jest ustalenie krajowych strategii i celów.

Ministrowie podkreślili, że na szczeblu UE potencjał w zakresie zrównoważonego wzrostu i zielonej gospodarki powinien być wykorzystywany bardziej bezpośrednio i konkretnie w ramach analizy wzrostu gospodarczego, by wzmocnić ich rolę w przypadku polityk na rzecz tworzenia miejsc pracy i wspierania innowacji. W kilku wystąpieniach wspomniano o zastosowaniu wskaźnika zasobooszczędności do monitorowania postępów realizacji strategii „Europa 2020”.

Edukacja

Rada ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu (Edukacja) omówiła 24 lutego 2014 r. kwestie rozwijania umiejętności i zwiększania szans zatrudnienia oraz przyjęła konkluzje w sprawie skutecznego i innowacyjnego kształcenia i szkolenia służącego inwestowaniu w umiejętności – wspieranie europejskiego semestru 2014 (dok. 6285/14).

W konkluzjach ministrowie odnieśli się do jednego z kluczowych postulatów tegorocznej analizy wzrostu gospodarczego, uznając potrzebę dysponowania w całej UE systemami kształcenia i szkolenia, by czynić więcej na rzecz zapewniania młodym ludziom i nisko wykwalifikowanym dorosłym nabywania podstawowych umiejętności i kompetencji wymaganych na dzisiejszym rynku pracy – postulatu obecnego we wnioskach z dwóch ostatnich programów badań: PISA i PIAAC. Zbyt wiele młodych osób i dorosłych w całej Unii nie ma podstawowych umiejętności, takich jak umiejętność czytania i pisania, umiejętności wykonywania działań matematycznych i umiejętności cyfrowe. Niedobory kwalifikacji, braki i niedopasowanie umiejętności uniemożliwiają Europie wykorzystywanie jej całego potencjału w zakresie tworzenia miejsc pracy, zatem należy bardziej intensywnie działać na rzecz lepszego dopasowania systemów kształcenia i szkolenia do potrzeb rynku pracy.

W konkluzjach podkreślono znaczenie ułatwiania długoterminowych inwestycji w kształcenie i szkolenie, z jednoczesnym zwiększaniem jakości i skuteczności takich inwestycji w czasach, gdy zasoby publiczne nie są duże. W konkluzjach zaapelowano zwłaszcza o przygotowywanie bardziej innowacyjnych podejść do kształcenia i szkolenia, w tym poprzez włączenie do tradycyjnej edukacji cyfrowych form uczenia się; wezwano także państwa członkowskie, by w pełni wykorzystywały nową generację instrumentów finansowych, zwłaszcza program Erasmus+ oraz europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne.

Podczas debaty orientacyjnej podkreślono wyzwania stojące przed unijnymi systemami kształcenia i szkolenia w świetle wyników dwóch prowadzonych przez OECD programów badania umiejętności. Obecne wysiłki na rzecz zwiększenia liczby osób wysoko wykwalifikowanych dzięki zwiększeniu udziału w szkolnictwie wyższym powinny być skorelowane z wysiłkami na rzecz zapewnienia wszystkim obywatelom wystarczających umiejętności podstawowych poszukiwanych przez pracodawców w każdym sektorze i na każdym szczeblu.

To z kolei wymaga lepszego porozumienia i ściślejszej współpracy między sektorem kształcenia a rynkiem pracy. Kilka państw członkowskich podejmuje działania na rzecz propagowania kształcenia lepiej dopasowanego do potrzeb rynku pracy i – ogólniej – podniesienia statusu, jakości i atrakcyjności kształcenia i szkolenia zawodowego, czerpiąc inspiracje przede wszystkim z doświadczeń państw o systemach kształcenia dualnego.

Wielu ministrów podkreśliło podstawowe znaczenie wysokiej jakości kształcenia dla osiągnięcia dobrych wyników edukacyjnych, poczynając od nabywania umiejętności podstawowych. Uznali jednak również wpływ na wyniki innych czynników, takich jak warunki społeczno-gospodarcze i niski poziom aspiracji, motywacji i zaangażowania rodziców.

Prawie wszyscy ministrowie podkreślili potrzebę zwiększenia skuteczności wydatków na kształcenie i szkolenie. Wielu uznało również, że prócz przyczyniania się do modernizowania kształcenia i szkolenia, opracowywanie i stosowanie do nauczania nowych narzędzi cyfrowych i otwartych zasobów edukacyjnych mogłoby odgrywać kluczową rolę w tym zakresie oraz że z tego względu należy nadal koncentrować się na tych nowych formach kształcenia.

Ponadto delegacje co do zasady zgodziły się, że wzajemne uczenie się, wymiana dobrych praktyk i potencjał inspirowania się nawzajem to kilka przykładów licznych korzyści z europejskiej współpracy w tym zakresie.

Sprawiedliwość

Na posiedzeniach 6 grudnia 2013 r. i 4 marca 2014 r. Rada ds. WSiSW omówiła – w kontekście europejskiego semestru – kwestie związane z wymiarem sprawiedliwości.

6 grudnia 2013 r. Rada stwierdziła, że z uwagi na fakt, że dobrze funkcjonujące systemy wymiaru sprawiedliwości mają duże znaczenie dla wzrostu gospodarczego, Komisja powinna jednak dalej analizować powiązania wymiaru sprawiedliwości i polityki makroekonomicznej. Państwa członkowskie wyraziły również swój zdecydowany zamiar podjęcia z Komisją dialogu dotyczącego kwestii związanych z wymiarem sprawiedliwości w ramach europejskiego semestru w 2014 roku, w tym w ramach opracowywania tablicy wyników wymiaru sprawiedliwości za 2014 rok – narzędzia informacyjnego przygotowywanego przez Komisję w związku z europejskim semestrem.

4 marca 2014 r. Rada ds. WSiSW wysłuchała ustnej prezentacji Komisji dotyczącej głównych cech i metodyki przygotowywania tablicy wyników wymiaru sprawiedliwości za 2014 rok. Rada przyjęła także konkluzje dotyczące systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych i handlowych w państwach członkowskich, w których wyraziła obawy państw członkowskich co do metodologii i celu tej tablicy wyników wymiaru sprawiedliwości.
